

ELISABETH HAMMER

Saalistaja

ILTARUSKON AIKA 6

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGDMONT

Elisabeth Hammer

Saalistaja

Iltaruskon aika 6

*Suomentanut Saga Egmont
Editoinut Tiia Mensio*

SAGA Egmont

Saalistaja – Iltaruskon aika 6

Translated by Saga Egmont

Edited by Tiia Mensio

Original title: *Rovjegeren*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Copyright ©2017, 2025 Elisabeth Hammer and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221663

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. 1120 Copenhagen

Henkilöt:

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin kasvatti-isä

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviomies

Jenny Hoem – Rakelin ystävä

Syver Svartangen – Ovreidin naapuri ja Borren nimismies

Ingvald Svartangen – Syverin isä

Ask Bergan – Skoppumin nimismies

Lars Disen – Bjerke-koulun opettaja

Eilert Holm – naapurinpoika

Rouva Holm – Eilertin äiti

D. Lomvi – Karljohansvernin pappi

Luutnantti Bakke – Jennyn työnantaja

Inga – Ovreidin maatilan keittiöapulainen

Jens – Ovreidin maatilan renki

Trygve – Jennyn veli

Rouva Alvdalen – Rakelin naapuri

Torkel Alvdalen – rouva Alvdalenin poika

Edellinen kirja päättyi näin:

Muukalainen käveli ja asettui isän eteen. He olivat erilaisia kuin yö ja päivä, Rakel ajatteli. Isä oli tukeva ja vaalea, kun taas muukalainen oli hoikka ja täysin tumma. Mutta he olivat saman pituisia, Rakel huomasi, ja yllätyksekseen hän tajusi, että heidän sivuprofilinsa olivat myös melko samanlaiset. Heidän nenänsä, poskipäänsä ja otsansa olivat samanlaiset, samoin kuin heidän ryhtinsä. Jos Rakelin isällä ei olisi ollut massiivista partaa, he eivät luultavasti olisi olleetkaan niin erilaisia. Suurin ero oli kuitenkin silmissä. Isän silmät olivat siniset ja täynnä elämää, mutta muukalaisen silmät olivat kuin kaksi mustaa aukkoa.

– Ei, ei se kyllä ole, muukalainen sanoi. – Koska sinä et ole perinyt Ovreidia, Halvor. Minä olen.

Mies hymyili. Hymy oli kylmä ja iloton, aivan kuin isoäidin. – Etkö tunnista minua? Niin, ei kai se ole niin kummallista. Olit aika pieni, kun viimeksi näimme toisemme. Olen Mikkeli, mies jatkoi. – Isoveljesi ja Ovreidin laillinen perillinen.

Luku 1

Skoppum, syyskuu 1855

Rakel tuijotti muukalaista epäuskoisena. Oliko tämä Mikkel Ov-reid, se maatilan perijäpoika, joka kuoli yli neljäkymmentä vuotta sitten? Rakel näki, että hänen isänsä joutui ottamaan muutaman askeleen taaksepäin. Rakel juoksi nopeasti isänsä luokse ja tuki tätä. Isän kasvot olivat valkoiset ja silmät suuret.

– Ei, isä sanoi hiljaa. – Se ei ole totta. Äiti on maksanut teille siitä, että teeskentelette olevanne hän.

– Et usko tuota itsekään, vastasi muukalainen. – Sillä sinä tunnistat minut, näen sen sinusta. Etkö muista, kuinka minulla oli tapana juosta karkuun onkesi kanssa? Tai sitä kertaa, kun työnsin sinut lampeen, jotta oppisit uimaan? hän nauroi. – Et sitten opinut, ja minun piti vetää sinut rantaan. Tai entäs se kerta, kun putosit lantakasaan ja...

– Ei, isä sanoi kovaan ääneen ja katsoi nimismiestä. – Se ei ole totta! Äiti on voinut syöttää hänelle tuollaisia tarinoita.

– Kertokaa hänelle, nimismies, sanoi Mikkel Ovreid. – Kertokaa hänelle, kuka minä olen.

Rakel näki, että Bergan oli vastahakoinen.

– Pelkäänpä, että minulla on huonoja uutisia, Bergan sanoi. – Hänellä on asiakirjoja, jotka todistavat hänen henkilöllisyytensä. Olen myös puhunut Smaalenenen läänin nimismiehen kanssa, ja hän voi vahvistaa, että Mikkel Ovreid on elossa.

– Ei, isä toisti päätään pudistellen. – Tämä ei voi olla totta. Paperit on väärennetyt. Niiden täytyy olla. Mikkel kuoli lapsena onnettomuudessa! Miksi isä olisi valehdellut siitä?

– Voi, sinun isäsi valehteli niin monesta asiasta, isoäiti vastasi kylmästi. – Hän tunnusti minulle kuolinuoteellaan, että hän oli lavastanut koko onnettomuuden ja että Mikkel oli elämänsä kunnossa. Olen yrittänyt löytää Mikkeliä siitä lähtien, mutta löysimme hänet vasta, kun Syver pääsi matkustamaan Smaalenenen läänin ja tutkimaan asiaa tarkemmin.

– Miksi isäni tekisi jotain sellaista? isä toisti epäuskoisena. – Ei, en usko teitä. Tämä kaikki on keksittyä, ja kiistan hänen vaateensa Ovreidin tilasta mitä jyrkimmin!

– Se on sinun oikeutesi, Bergan sanoi. – Asiasta voidaan lähteä käräjille.

– Sitten lähdetään käräjille, isä sanoi. – En aio antaa tämän taphtua.

– Minä tuen teitä, herra Ovreid, sanoi herra Disen. – Me voimme tämän vaateen. Pidän huolen siitä, ettei teille, vaimollenne tai neiti Ovreidille koidu mitään harmia. Hän mulkoili Bergania. – Toisin kuin lain koura, minä en lepää, ennen kuin totuus on paljastunut.

– Tai voimme lopettaa tämän tässä ja nyt, muukalainen sanoi

katsoen Halvoriin. – Sinä tiedät, mistä puhun. Salaisuudesta, joka voi ratkaista asian lopullisesti.

Isä räpytteli silmiään. Rakel näki hämmennyksen isänsä kasvoilla.

– Jätä hänet rauhaan, herra Disen sanoi terävästi miehelle, joka kutsui itseään Mikkel Ovreidiksi. – Nyt riittää.

– No niin, mies vastasi noustessaan takaisin hevosen selkään.
– Olen odottanut neljäkymmentä vuotta, voin odottaa vielä muutamana päivän. Hän käänsi hevosesensa voimakkaasti sivuun ja ratsasti eteenpäin. – Löydät minut Svartangenin tilalta, pikkuveli, hän sanoi selkää jo kääntyneenä heitä kohti. – Odotan kuulevani sinusta parin päivän kuluessa. Sitten hän työnsi kantapäänsä hevosesensa kylkiin ja ratsasti pois kohti naapuritilaa jättäen pölypilven jälkeensä.

Rakel katsoi isäänsä. Tämä seisoikin suolapatsas ja tuijotti miehen ja hevosen perään. Isä ei ollut enää yhtä kalpea, mutta hänen katseensa oli etäinen.

– Isä? Mitä se puhe oikein oli jostakin salaisuudesta? Mitä hän tarkoitti?

Isä räpyytti silmiään nopeasti.

– Ei mitään, isä sanoi nopeasti. – Hän ei voi tietää salaisuutta. Vain isäni ja minä... Hän ei jatkanut lausetta.

– Aloitan työt saman tien, herra Ovreid, sanoi herra Disen.
– Tämä huijari ei koskaan saa iskettyä kynsiään maatilaa. Ehdotan, että otamme tiukan kannan ja hylkäämme kaikki hänen vaatimuksensa. On valitettavaa, että äitini on todistanut hänen henkilöllisyytensä, mutta...

– Missä hän on? Isä keskeytti katsellen ympärilleen. – Mihin se petollinen käärme on kadonnut? Hän puristi kätensä nyrkkiin, ja hänen silmänsä olivat tummuneet vihasta.

– Hän meni sisälle, äiti sanoi.
– Äiti! Rakelin isä huusi ja ryntäsi portaita ylös.
– Halvor, ei! Myös Rakelin äiti juoksi sisään, ja Rakel halusi mennä perässä, mutta herra Disen pidätteli häntä.

– On parasta jättää isänne rauhaan, neiti Ovreid.

Rakel repi itsensä irti miehen otteesta.

– Te ette tiedä siitä mitään, hän vastasi vihasena. Nyt hän muisti, miten alentuva mies oli ollut häntä kohtaan saapuessaan.
– Jos luulette, että aion pysyä hiljaa ja jättää tämän asian selvittämisen teidän miesten tehtäväksi, olette täysin väärässä. Tämä on *minun* tilani, ei teidän, ja tämä koskee *minun* perhettäni. Tiedän teitä paremmin, mitä tulee tehdä!

Hän näki, että herra Disen oli yllättynyt purkauksesta. Tämän silmät laajenivat ja hän vetäytyi hieman taaksepäin. Mutta sitten hän onnistui saamaan kasvonsa hallintaansa.

– Hyvä neiti, herra Disen sanoi hiljaa. – En tarkoittanut loukata teitä millään tavalla. Te tietysti tiedätte paremmin kuin minä. Mutta isänne on ymmärrettävästi vihainen, enkä halua hänen tekevän mitään, mitä hän katuu jälkeensä. Luulenpa, että minun olisi helpompi rauhoitella häntä tässä tilanteessa, koska en ole tässä mukana tunteineni. Hän tarttui Rakelin käteen. Liike sai hänet vääntelehtimään kivusta. Rakel oli melkein unohtanut, että herra Disen oli loukkaantunut. Koko tämä Mikkel Ovreidin juttu oli jättänyt varjoonsa herra Disenin ja Berganin välisen tappelun. Nyt hän tunsi syyllisyyttä siitä, että oli ollut niin vihainen miehelle.

– Hyvä on, Rakel sanoi hiljaa. – Menkää sitten hänen peräänsä, mutta olkaa nopea.

He kuulivat selvästi, kuinka isä paukutti ovea yläkerrassa ja huusi isoäitiä avaamaan sen.

Rakel irrotti otteensa herra Disenin kädestä, mutta tämä jäi paikoilleen ja katsoi hänen olkansa yli. Rakel seurasi miehen katsetta ja huomasi, että Bergan seisoj pihapuun luona ja piti heitä silmällä.

– Miksi olette yhä täällä? Ettekö ole jo saanut tarpeeksi vahinkoa aikaan? herra Disen sanoi hänelle.

– Unohda hänet, Rakel sanoi. – Mene nyt isän luo, niin minä hoidan nimismiehen.

– Teidän ei pidä olla hänen kanssaan kahden, sanoi herra Disen.

– Hän ei tee minulle mitään, Rakel sanoi. Hän käänsi selkensä herra Disenille ja lähti kävelemään kohti Bergania. Hän aisti, että herra Disen epäröi, mutta kuuli sitten vastahakoisia askelia kohti taloa.

Bergan piti herra Diseniä silmällä. Rakel näki vinon hymyn häivähdyksen Berganin kasvoilla, kun toinen mies poistui heidän luotaan.

– Mitä sinä oikein haluat? Miksi olet yhä täällä? Rakel kysyi seisten miehen edessä kädet lanteillaan. Se veti heti hymyn pois Berganin kasvoilta.

– Halusin kysyä isältäsi, onko jotain, mitä voisin tehdä.

– Olet tehnyt tarpeeksi, Rakel vastasi lyhyesti.

Bergan kurtisti kulmiaan. – Olet vihainen minulle, hän totesi. – Se on ymmärrettävää, mutta minulla ei ollut vaihtoehtoja. Olen nimismies, Rakel. Tiedät, etten tuonut häntä tänne siksi, että halusin.

– En minä sen takia ole sinulle vihainen, Rakel sanoi hiljaa. – Olen vihainen sinulle siitä, mitä teit herra Disenille.

– Mitä *minä* tein? Bergan kohotti toista kulmaansa. – Mitä hän oikeastaan on kertonut sinulle?

– Tarpeeksi, jotta tajuan, ettet pysty hillitsemään temperamenttiasi, Rakel vastasi jyrkästi. – En ymmärrä sinua lainkaan. Miksi kävit hänen kimppuunsa? Oliko sillä jotain tekemistä minun kanssani?

Bergan naurahti kuivasti.

– Sinunko? Miksi minun pitäisi hyökätä herra Disenin kimppuun sinun vuoksesi? Ahaa, luulet, että olen mustasukkainen, hän sanoi halveksuen. – Siinä tapauksessa olet väärässä. Tämä on herra Disenin ja minun välinen asia, eikä se liity sinuun mitenkään.

Rakel tunsi häpeän punan leviävän poskilleen. Hänen olisi pitänyt kuunnella herra Diseniä. Tämäkin oli sanonut hänelle, ettei miesten välinen riita koskenut häntä. Sen sijaan Rakel oli nollannut itsensä.

– Käsitin ehkä väärin, hän sanoi kurkkuaan selvitellen. – Tahdon kuitenkin tietää, mitä teidän välillänne on meneillään.

– Niin, varmasti tahdotkin. Siinä tapauksessa sinun on kysyttävä heilaltasi.

Bergan tarttui Odinin ohjiin ja nousi satulaan. – Kysy häneltä, Rakel. Uskallanpa lyödä vetoa, ettei hän kerro totuutta.

– Ehkä ei, Rakel uskaltautui sanomaan, – mutta en voi mitenkään tietää, ellet sinä kerro sitä ensin.

– Unohda se, Bergan sanoi lyhyesti. – Tämä ei kuulu sinulle, enkä minä levittele juoruja. Saat pitää uteliaan nenäsi erossa tästä tällä kertaa. Kerro isällesi, että autan häntä kaikin tavoin. Se teko-pyhä asianajaja-kirkkolaulaja ei pysty aivan kaikkeen.

Sitten hän ratsasti pois hyvästelemättä.

Rakel oli järkyttynyt ja suorastaan paloi raivosta. Bergan oli näyttänyt hänelle hänen paikkansa. Tietenkään Berganin riita herra Disenin kanssa ei koskenut häntä. Hänhän oli jo kauan

sitten tehnyt selväksi, ettei ollut millään tavalla kiinnostunut Rakelista. Miksei Rakel ollut vain pitänyt suutaan kiinni?

Hän oli niin vihainen, että paiskasi ulko-oven perässään kiinni mennessään sisälle. Silloin hän huomasi isoäitinsä, isänsä, äitinsä ja herra Disenin seisovan eteisessä. Isoäiti oli pakannut laukun ja oli pukemassa ulkovaatteita ylleen.

– Yritätkö repiä koko talon palasiksi, tyttö? Isoäiti katsoi häntä vihaisesti.

– Anna hänen olla, isä murahti. – Ja häivy täältä. Et ole enää äitini.

– Hölmöläisen puhetta, isoäiti vastasi kiinnittäen katseensa poikaansa. – Tulet vielä järkiisi, mutta teen kyllä niin kuin pyydät. Asun Svartangenin tilalla siiheksi, kunnes tämä asia saadaan selvitettyä. Sen jälkeen otan takaisin paikkani Ovreidin emäntänä. Hän mulkaisi Rakelin äitiä. – Nuo avaimet ovat minun!

– Niin ei tapahdu koskaan! isä sanoi.

– Olin toivonut, että voisimme ratkaista tämän eri tavalla, isoäiti sanoi. – Mutta olet liian jäärä ymmärtämään, mikä on meidän kaikkien parhaaksi. Ovreid ei saa joutua hänenlaisensa käsiin. Isoäiti heilautti päätään Rakelia kohti. – Ja kun kerran kieltäydyt ymmärtämästä sitä, minun on toimittava suvun edun nimissä. Ajan myötä kyllä ymmärrät, että olin oikeassa.

Sitten hän otti laukkunsa ja syöksähti Rakelin ohi ulos ovesta.

Jenny ei tiennyt, kuinka kauan hän oli tuijottanut kuollutta kissaa. Kaunista, tulipunaista kissaa, joka roikkui nyt elottomana seinällä. Kuristettuna narulla. Sen tuskallisen kokemuksen jälkeen hautausmaalla, kun Jenny oli löytänyt äitinsä murtuneen ristin, tämä oli liikaa. Jossain syvällä hänen sisällään pelko kasvoi ja pu-

risti hänen rintaansa, kunnes hän pystyi enää vain huutamaan. Sitten hän lyyhistyi maahan ja peitti kasvonsa käsillään.

– Mutta kultaseni! Mitä on tapahtunut?

Jostain Jennyn takaa kuului karhea ja tumma naisen ääni. Jenny katsoi sormiensa lomasta ylös ja näki rähjäisen torinaisen tuijottavan hänestä kissaan.

– Voi hyvänen aika!

Nainen kumartui Jennyn ylle, tarttui tätä käsivarresta ja veti tämän jaloilleen. Happaman piipunsavun haju täytti ilman, mutta se ei ollut se, mihin Jenny ensimmäiseksi kiinnitti huomiota. Nainen näytti aivan metsänpeikolta. Hänen harmaat hiuksensa töröttivät höyhenenkeveänä pilvenä ympäröiden ruskeita ja sään runtelemia kasvoja. Yläleuasta puuttui kumpikin etuhammas, ja kapeat silmät olivat piiloutuneet syvien ryppyjen taa. Vartalo oli tukeva, mutta hän pystyi liikkumaan nopeasti. Sen Jenny oli nähnyt ennenkin, torilla.

– Onko tämä teidän kissanne? nainen kysyi ja nosti kuolleen kissan seinältä alas.

– Ei, Jenny änkytti. – Annan sille yleensä maitoa, mutta se ei ole minun.

– Kuka tekisi kissaraukalle jotain tällaista? Nainen naksautti kieltään ja pudisteli päätään.

– En tiedä, Jenny kuiskasi ääni käheänä. – Jos en tietäisi paremmin, voisin luulla, että se oli Kipper.

– Kipper? nainen kysyi. – Eihän se voi pitää paikkaansa. Olen kuullut, että olemme päässeet vapaaksi siitä roistosta, että hänet on lähetetty Akershusiin rikkomustensa vuoksi.

– Niin, Jenny vastasi. Hän katsoi naista. Tämä ei ollutkaan niin vanha kuin Jenny oli ensin luullut. Naisen reikäiset vaatteet ja se, että tämä oli niin hoitamaton, olivat saaneet hänet erehtymään.

– Pelkäätekö Kipperää? Eihän kai teidän kaltaisellanne hienolla tytöllä ole mitään tekemistä hänen kanssaan?

– Olemme tavanneet, Jenny vastasi toivoen, että kysymykset loppuisivat. Nyt hän halusi vain mennä sisälle ja vahvistaa itseään kupillisella kahvia. Mutta sitten hänen katseensa osui maassa makaavaan kissaan. Vasta nyt hän huomasi, että sen kaulassa olevaan naruun oli kiinnitetty lappu. Jenny kumartui, yritti olla koskematta kuolleeseen eläimeen ja nappasi lapun itselleen.

– Mikäs se tuo sitten oikein on? nainen kysyi.

– Viesti, Jenny sanoi ja tunki niskavillojensa nousevan pystyyn.

– Mitä siinä sanotaan? Nainen kumartui eteenpäin. Hän haisi niin pahalle, että Jenny ojensi hänelle lapun siinä toivossa, että hän vetäytyisi hieman taaksepäin. Nainen tekikin niin, mutta ei suostunut ottamaan lappua vastaan.

– Voi, ei ei, nainen sanoi. – Vanha Jossie ei osaa lukea eikä kirjoittaa. Olen tehnyt töitä koko ikäni. Koulunkäynti ei sopinut minulle. Teidän täytyy lukea se minulle, niin se vain on.

– Siinä sanotaan, että tämä on varoitus. Että minulle käy samoin, jos en pidä suutani kiinni. Jennyn ääni värisi, ja hän katseli ahdistuneena ympärilleen.

– Uskotteko, että hän on täällä? Jossie vastasi ja katseli hänkin ympärilleen.

– En tiedä, Jenny vastasi. – Ehkä.

– Kipper lähti muutama päivä sitten, ja hänen sukulaispoikansa on yhä vangittuna, Jossie sanoi. – Ainakin huhujen mukaan. Mitä luulette, kuka se siis voisi olla?

Jenny ei osannut vastata.

– Tiedätkö mitä? Jossie kumartui eteenpäin ja laski kätensä Jennyn käsivarrelle. Lapaisissa ei ollut sormenpäitä, ja oli mah-

dotonta sanoa, olivatko ne harmaat vai ruskeat. – Jossie auttaa teitä. Otan kissan mukaani ja puhun vartijan kanssa, niin saamme asian pian selville.

– Auttaisitteko te minua? Jenny katsoi naista silmät suurina.

– Tottahan toki autan, Jossie vastasi. – Kukaan ei pääse sanomaan, ettei vanha Josefine auta hädänalaisia. Menkää vain sisään ja lukitkaa ovi, neiti, niin minä teen voitavani.

Jenny katsoi kuollutta kissaa ja lappua torinaisen kädessä. Kummatkin saivat hänelle aikaan kylmät väreet.

– Tuhannet kiitokset, Jenny vastasi. – Arvostan sitä todella. Jos voin joskus tehdä jotain teidän hyväksenne, toivon, että kerrotte minulle.

Jossie katsoi häntä tutkivasti.

– Ehkäpä, hän vastasi. – On mahdollista, että pyydän vastapalvelusta.

– Siinä tapauksessa teen, mitä voin, Jenny vastasi.

Jossie ei vastannut. Hän vain katsoi mietteläänsä Jennyä, ennen kuin otti kissan mukaansa ja lähti.

Kun isoäiti lähti, Rakelin isä katosi toimistoon. Rakel halusi mennä isän perässä, mutta tämä sulki oven suoraan hänen nenänsä edestä. Rakel nosti kätensä koputtaakseen, mutta antoi sen laskeutua alas. Isä halusi olla yksin.

Rakel kääntyi ympäri ja näki herra Disenin seisovan odottavasti häntä katsellen. Äiti oli mennyt keittiöön. Rakel kuuli kaukaa, kuinka äiti puhui Ingan kanssa. Äänet olivat vaimeat, aivan kuin seinät olisivat nielaisseet ne.

– Hän tulee ulos, kun on valmis, sanoi herra Disen matalalla äänellä. – Liitymmekö odotellessamme muiden seuraan?

Rakel nyökkäsi ja lähti kävelemään kohti keittiötä. Hän saattoi

melkein tuntea, kuinka sakea ilma oli. *Tyyntä myrskyn edellä*, hän ajatteli, mutta ravisti epämiellyttävän ajatuksen mielestään.

Keittiössä äiti ja Inga hoitivat työnsä varovasti, jotta eivät saisi aikaan enempää ääntä kuin oli tarpeen. Inga pesi astiat ja äiti kuivasi ne tuijottaen ikkunasta Svartangenin tilan suuntaan. Kun Rakel ja herra Disen tulivat huoneeseen, Inga kääntyi ja katsoi heitä epätoivoisena.

– Mitä me nyt teemme, Rakel? hän kysyi. – Tämä on kamalaa!

– En tiedä, äiti, Rakel vastasi ja istuutui tuolille. – Tiedätkö, minkälaisesta salaisuudesta hän puhui – se mies, joka väittää olevansa Mikkel Ovreid?

– En, sanoi hänen äitinsä vilkaisten nopeasti ulos ikkunasta. – En ole koskaan kuullut puhuttavan mistään salaisuudesta.

– Teidän ei tarvitse olla huolissanne, sanoi herra Disen. – Menen herra Ovreidin luo ja otan selvää, mistä tässä on kyse. Kyseessä on varmasti petosyritys.

Rakel halusi vastustella ja sanoa, että hän halusi puhua isänsä kanssa itse. Mutta kun mies hymyili lohduttavasti, kaikki Rakelin voimat valuivat pois. Hän halusi vain käydä maate ja lepuuttaa päätään. Niinpä hän vain nyökkäsi.

– Tämä ei pääty hyvin, Rakel, hänen äitinsä sanoi, kun herra Disen oli lähtenyt. – Tällä kertaa isoäiti on päihittänyt meidät kaikki.

– Ei, Rakel sanoi. – Herra Disen on oikeassa. Tämä on taas yksi isoäidin yrityksistä huijata meitä, mutta isoäiti ei onnistu. Me paljastamme miehen huijariksi, ja sitten tämä on ohi.

Äiti kääntyi Rakelin puoleen epätoivo kasvoillaan.

– Ohi? Sitä en pysty ikinä uskomaan. Äiti sormeili avainnippua. – Hän haluaa kokeilla jotakin uutta. Hän ei anna periksi, ennen kuin avaimet ovat jälleen hänellä.

Kun muukalainen saapuu kylään ja väittää itseään Ovreidin tilan perilliseksi, paljastuu kauan sitten haudattu, kylmäävä salaisuus. Menettääkö Rakel perheineen kotinsa?

Pastori Førlandin saarnojen lietsoessa kyläläisten taikauskoa Rakelin on kätkevä mystiset voimansa. Samalla syvenevä suhde Diseniin ja mieltä myllertävät kohtaamiset Berganin kanssa saavat hänen tunteensa kuohumaan.

Vangitsevassa Iltaruskon aika -sarjassa nuori Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä.

Iltaruskon aika on osa *Pohjoisia saagoja* – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteseen ja Skotlannin ylämaille.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka löytää inspiraatiota tarinoihinsa luonnosta, musiikista ja unista sekä lukemalla itse kaikkea fantasiasta rikosromaneihin.